

Ze sborových akcí

Út	19. 6.	19:00	ekumenická biblická hodina (J. Beneš)
Ne	24. 6.	9:30	bohoslužby, Pavel Kalus
Čt	28. 6.	19:30	posezení na konec školního roku
Ne	1. 7.	9:30	bohoslužby (E. Čásková)
Ne	8. 7.	9:30	bohoslužby (Petr Brodský) - společně se sborem Žižkov I, v našem kostele
Ne	15. 7.	9:30	bohoslužby, VP, (P. Kalus)
Ne	22. 7.	9:30	bohoslužby (M. Cháb)
Ne	29. 7.	9:30	bohoslužby (G. Reininghaus)
Ne	5. 8.	9:30	bohoslužby společně se sborem Žižkov I.- u nás se bohoslužby nekonají, přesunujeme se do sboru Žižkov I, Prokopova 4 Praha 3 (P. Kalus)
Ne	12. 8.	9:30	bohoslužby (Pavol Bargár)
Ne	19. 8.	9:30	bohoslužby, VP, (P. Kalus)
Ne	26. 8.	9:30	bohoslužby (M.Cháb)

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangelnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Noc kostelů a občerstvení pro hosty

Obsah

Divíme se	2
Ze synodu	5
Ladislav Heryán – vykladač, exot a stopař	9
Noc kostelů 2018	11
Kazatelská stanice Františkovy Lázně	12

Divíme se

Kázání bratra RNDr. Jiřího Nečase na Vinohradech 29. 4. 2018

Čtení: Skutky 17.22–34 Evangelium: Jan 10.11–16

Četli jsme známý text ze 17. kapitoly Skutků o Pavlově kázání v Aténách. Můžeme se setkat s jeho diametrálně rozdílnými výklady. Někteří v něm vidí ukázkou toho, jak se při kázání má postupovat, jiní zas toho, jak se kázat nemá. Pavel navazuje na myšlení a kult místních obyvatel a snaží se odtud posluchače převést k Bohu – Otci Ježíše Krista. Je zkušeným kazatelem a zde je nám představen jeho promyšlený postup, který je dokonce v souladu s dnešními didaktickými představami. A tak je celkem přirozené vděčně přijmout skutečnost, že autor Skutků evangelista Lukáš nám zde zaznamenal informaci, jak Pavel kázal. Je pravda, že těch, kdo se při této příležitosti obrátili ke Kristu, bylo relativně málo. Někdo v tom může vidět i určité kazatelské fiasko, a tedy tvrdit, že tento příběh ukazuje, jak se kázat nemá. Rozhodně je zajímavé setkat se s takto diametrálně odlišnými výklady, nicméně onen negativně kritický má vážné slabiny. Biblicky utvářenému způsobu myšlení se přičítá jakékoli pomýšlení na efektivitu zvěstování či na fiasko při kázání. Na aténském Areopágu mezi posluchači byli ti, kteří se k Hospodinu obrátili, a víme, že každé ob-

rácení je důvodem radosti v nebi. A třeba v srdcích některých začala probíhat určitá nepozorovatelná změna. A tak věřím, že evangelista Lukáš nám informaci o Pavlově aténském kázání zaznamenal jako pozitivní vzor.

Nedávno jsem četl nesmírně zajímavou knihu vietnamského buddhistického mnicha Thiče (Thich) Nhata Nhana „Živý Buddha, živý Kristus“, v níž autor, kterému je křesťanství velmi blízké, ukazuje na množství styčných bodů mezi buddhismem a křesťanstvím. Kniha mě velice oslovila. Při jejím čtení jsem si uvědomil, že někdy není úplně jednoduché vyvednout specifika toho kterého náboženství. Apoštol Pavel chce posluchačům, pro něž bůh (s malým „b“) je docela běžným pojmem, srozumitelně a nenásilně přiblížit Hospodina, jediného a jedinečného Boha Stvořitele, toho, který seslal na svět Ježíše Krista – Spasitele a Duchu sv. – Posvětitel. V kázání říká: *„Vždyť je to On sám, který všemu dává život, dech i všechno ostatní. On stvořil z jednoho člověka všechno lidstvo, aby přebývalo na povrchu země, určil pevná roční údobí i hranice lidských sídel. Bůh to učinil proto, aby ho lidé hle-*

farář ihned po bohoslužbách do blízkého sboru v Chebu, který je hlavním místem sboru, kde se konají bohoslužby, tentokrát ale již jen česky. Tak, jak to známe i z ostatních našich sborů.

Cheb

Sbor v Chebu má kromě svého hlavního sídla celkem 5 kazatelských stanic v obcích v blízkém okolí. I když pravidelné bohoslužby se z těchto pěti míst konají kromě Chebu jen ve Františkových Lázních, jistě to není pro místního faráře lehké. Tím je v současné době bratr farář Petr Tomášek, pozoruhodnou osobností ovšem byl, a vlastně stále je, bratr farář Lubomír Líbal, nyní již v zaslouženém důchodu. Ten v chebském sboru, a tím i Františkových Lázních, působil již od roku 1953 až do roku 2008, tedy celkem 55 let, nejprve jako vikář, ale od roku 1958 již jako farář. Kromě toho byl určitou dobu i západočeským seniorem. Chebským farářem byl dlouhých 50 let.

Za zmínku stojí i to, že samotný evangelický kostel Petra a Pavla ve Františkových Lázních stojí vlastně jen přes ulici od dalšího památného

místa, kde stávala od roku 1875 až do roku 1938 židovská synagoga, poměrně výstavná, Byla postavena v tehdy módním tzv. maurském stylu. Fungovala k bohoslužebným účelům až do okamžiku, kdy bylo území Sudet na základě Mnichovské dohody postoupeno nacistickému Německu. Ihned po anexi byla budova stejně jako vedle stojící dům Židovské náboženské obce a židovské nemocnice terčem fanatického řádění nacistů. Je-li soubor domů byl na rohu ulice, nebyl problém je násilně vydrancovat a potom i vypálit, aniž by došlo k většímu poškození sousedních „árijských“ objektů. Místní židovský hřbitov byl za okupace zcela zdevastován a nezbylo z něj vůbec nic. Trosky synagogy byly odklizeny až roku 1944. Prakticky všichni židovští obyvatelé Františkových Lázní zahynuli v nacistických koncentračních táborech. Parcela, kde synagoga stávala, je dodnes nezastavěna a je zde umístěn pouze skromný památník.

Do Františkových Lázní teď rádi jezdíme. Je tam opravdu krásně. A pokud jsem tam v neděli, nezapomenu zúčastnit se popsané bohoslužby.

Petr Kubánek

lické. Nejsou sice samostatným sborem, přesto mají svůj evangelický kostel (vedle kostelů katolických a pravoslavného) s pravidelnými bohoslužbami. Jsou kazatelskou stanicí sboru v Chebu. A vzhledem k tomu, že nejčastějšími návštěvníky bohoslužeb jsou lázeňští hosté z velké části ze sousedního Německa, probíhají bohoslužby vždy v českém a německém jazyce. Kázání, čtení z Bible i veškerá ústní sdělení probíhají nejprve česky a potom totéž v němčině. A stejné je to i s písněmi. Vybrané písně jsou vždy označeny podle českého i německého evangelického zpěvníku. A tak

přítomní Češi zpívají česky a přítomní věřící z Německa současně německy, a to, alespoň v současné době, bez pravidelného doprovodu varhan, i když varhany v kostele jsou. Zážitkem je potom společná modlitba Otče náš. Češi se nahlas modlí česky současně s Němci, kteří modlitbu říkají samozřejmě německy. Dovedu si přestavit, že takové bohoslužby jsou náročné především pro faráře. Vše, co řekne česky, vzápětí opakuje i německy. Účastníků bohoslužeb sice nebývá – alespoň podle našich měřítek – mnoho. Průměrná účast se pohybuje tak do 10 osob. Každou neděli odjíždí

dali, zda by se ho snad nějakým způsobem mohli dopátrat a tak ho nalézt, a přece není od nikoho z nás daleko. 'Neboť v něm žijeme, pohybujeme se, jsme'“ (Sk.17.25–28). Bůh, kterého Pavel zvěstuje, zasluží ohromný údiv – jeho dílo je tak úžasné, universální a funkční. My v jarovském sboru sice každou neděli na začátku bohoslužeb ve zpívané modlitbě opakujeme „Tvému divíme se dílu“ – ale je to skutečně pravda? Vnímáme svět se vším, co je na něm, skutečně s údivem?

Opravdové poznávání světa k údivu vede. Čím více člověk o světě a jeho fungování ví, tím více se musí divit. Dnešní fyzika pracuje s několika universálními konstantami, jakými jsou např. rychlost světa ve vakuu či Newtonova gravitační konstanta. Někteří fyzikové počítali, jak by vypadal svět, kdyby se hodnoty těchto konstant jen o maličko lišily od těch skutečných, a dospěli k závěru, že fungující svět a život na něm by pak nebyly možné. Z hlediska současné vědecké metodologie je to náhoda, že tyto konstanty jsou takové, jaké jsou, ale kdo ty skutečnosti, které věda objevuje, plně vnímá, musí prožívat hluboký a náhodě na hony vzdálený obdiv. Uvědomuje si, že vysvětlení, proč tomu tak je, leží za hranicemi vědy a rozumových možností. Podobně může vypadat zamýšlení nad teorií velkého třesku, která se týká začátku našeho vesmíru. Proč se vše

vyvíjelo tak, že mohl vzniknout život, a to i v tak komplexní formě, jakou je život lidský? Odpověď na toto „proč“ zas přesahuje hranice vědy. Můžeme jen s vděčností a údivem přijmout to, že vývoj vesmíru umožnil vznik života a člověka, vznik prostředí, kde se může uskutečňovat láska jako nejvyšší hodnota.

Schopnost divit se patří k plně prožívanému lidství. My někdy sklouzáváme do jakési vyprahlé, zashedlé racionality, která lidství – tedy stvoření k Božímu obrazu – zplošťuje či omezuje. Co rozumem nevysvětlíme, jako by nás nezajímalo. A přitom: co vlastně rozumem vysvětlujeme? Nepletete si vysvětlení s popisem a hledáním souvislostí? Naprostou většinu toho, co je předmětem popisné astronomie, můžeme vysvětlit pomocí tří základních Newtonových pohybových zákonů a jeho gravitačního zákona. Jenže: Proč tyto zákony platí? Víme, že jejich platnost je součástí světa, v němž žijeme, tedy součástí Božího stvořitelského díla. A vděčně si můžeme uvědomit, že ve světě, kde tyto zákony platí, můžeme žít. Ono „proč“ ovšem zůstává nezodpovězeno.

Svět. Vesmír. Jsoucno. Úžasné komplexní Boží dílo, plné nejrozmanitějších vazeb a vztahů, přírodních zákonů a parametrů. Někdo může namítnout, že to zas tak úžasné není. Vždyť ve světě bují násilí, nenávisť, terorismus atd.! A nejen ná-

silí vůči lidem, ale také vůči přírodě. Porušení do světa vnesl lidský hřích. Nerozumíme tomu, proč to Bůh dopustil. Není na nás všemu rozumět. Rozhodně na pozadí hříchu si můžeme uvědomit hodnotu dobra. A hřích nemá poslední slovo. S lidským hříchem Boží tvůrčí dílo nekončí. Bůh poslal na svět Svého jedinečného Syna, aby z něj tíhu hříchu sňal. Není to další důvod k údivu?

Bůh je stále při díle. Jeho vrcholem je spasení. A jestliže stojíme v údivu před stvořeným světem se všemi jeho zákony a parametry, ať už myslíme na fyzikální konstanty či třeba na koncentraci kyslíku v atmosféře, která umožňuje oheň jak rozdělat, tak i uhasit (kyslíku je dost k tomu, aby jej šlo rozdělat, a jeho koncentrace není zas příliš velká, takže jej lze uhasit), ještě větší údiv zaslouží dar spasení, dar lásky – Boží lásky k lidem i celému světu i dar lásky mezi lidmi. Vědomí Boží velikosti a Jeho lásky osvobozuje od malomyslnosti a vede k naději: Jemu na světě stále záleží. Záleží mu na tom, jak myslíme, co děláme, o co usilujeme, záleží na našich modlitbách. Boží zájem o svět přesahuje možnosti našeho rozumu i našich

představ. Proto jsme dostali i schopnost divit se, dívat se v úžasu.

Znovu se vracím ke knize Thiče Nhata Nhana „Živý Buddha, živý Kristus“. Myslím na onu úžasnou rozmanitost v Bohem stvořeném světě, k níž patří také to, že i lidé, kteří Krista explicitně nevyznávají, mohou se ve svých nitrech dívat za hranice rozumem a smysly poznatelného světa, prožívat svobodu k opravdové lásce, poznávat Boží vůli a promítat evangelium do svých životů. Myslím zároveň na známá slova našeho Pána a Spasitele: *Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. I ty musím přivést. Uслыší můj hlas a bude jedno stádo a jeden pastýř.* (J.10.16)

Divíce se Božímu dílu myslíme na lidi kolem nás, pamatujme na to, že svět potřebuje evangelium a prosíme o sílu a opravdovou lásku k druhým. Pán Ježíš říká svým učedníkům, a tedy i nám křesťanům v 21. století: *Vy jste sůl země. Vy jste světlo světa* (Mt.5.13,14). A stále platí ona úžasná, rozumem nepochopitelná slova, která píše evangelista Jan (3.16): *Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby kdo v něho věří, nezahyne, ale měl život věčný.* Amen

byli tehdy ochotní cestovat i mnoho dní, aby využili léčivé síly hlavního pramene, později nazývaného Františkův. Samo založení lázní bylo zásluhou až lékaře Dr. Vincence Bernarda Adlera, který nechal pramen vyčistit a nad ním postavit pavilón. Svým jménem se pak obrátil na samotného císaře a roku 1792 byla započata výstavba lázeňské osady. Architekt abbé Tobiáš Gruber slavnostně předal své dílo, současnou Národní třídu na obou stranách uzavřenou francouzskými parky, dne 27. dubna 1793. V roce 1812, navštívil pak lázně i samotný císař František, podle něhož byly lázně přejmenovány na Ves císaře Františka. Status města dostaly Františkovy Lázně až roku 1865. Minerální voda z Františkových Lázní se tehdy vyvážela téměř do celé střední Evropy.

Františkovy Lázně vznikaly tedy v období klasicismu a empiru. Tehdejší architektura určila jejich základní stavební ráz. Původní žlutobílá barva fasád v lázeňském centru je dodnes typickým znakem tohoto malebného a nejlépe zachovalého klasicistního města. Zdejší jedinečná příroda nabízí tři léčebné zdroje. Rašelinu, která vznikla na konci doby ledové a je využívána k zábalům a ke koupelím, dále celkem dvacet dva minerálních pramenů, které se využívají ke koupelím a k pitné kůře, a minerální plyn, který se aplikuje řadou různých léčebných metod. Fran-

tiškovy Lázně jsou známé zejména léčením ženské neplodnosti, dále léčením nemocí pohybového aparátu a nemocí srdce a cév. Dodnes se hovoří o kouzelné moci sošky malého Františka, která stojí nedaleko Františkova pramene. Traduje se, že jedno sáhnutí na intimní místečko sochy způsobí, že žena do roka a do dne otěhotní. Nevím, jestli je to jen oblíbená průpovídka turistických průvodců, z osobní zkušenosti však vím, že to tak, alespoň u nás, fungovalo. Se ženou jsme tam byli na svatební cestě.

Zdroje minerálních vod a celé zřidelné struktury prošly postupným vývojem a stále je potřeba je chránit. Již v roce 1866 bylo stanoveno ochranné pásmo s poloměrem 1500 m se středem na zdroji Solný. Toto ochranné pásmo prošlo pak dalším vývojem a ochrana je nutná především před možnou hornickou činností dodnes.

Dnešní definitivní ochranná pásma byla stanovena až po změně režimu (za příznivějších společenských podmínek) nařízením vlády, a to na základě dalšího komplexního průzkumu a zhodnocení. Jednotlivá ochranná pásma respektují zákaz těžby hnědého uhlí v rozsahu všech tří stupňů ochrany.

Františkolázeňský sbor

Františkovy Lázně mají však také jednu zajímavost z hlediska naší církve, Českobratrské církve evange-

ládu, kterou ostatně mohli ochutnat i v modlitebně. V nabídce občerstvení tam bylo jako vždy něco sladkého i slaného na zub.

Otevřen nebyl jen kostel a Obchůdek, ale také ateliér Ondřeje a Renaty Radové v horním patře domu, kde si návštěvníci mohli vyrobit něco hezkého. Ti, kdo přišli do kostela, si mohli poslechnout houslový a klavírní koncert nebo poezii Ondřeje Rady. Na závěr se rozezněly varhanní skladby z různých období.

Kazatelská stanice Františkovy Lázně

Z návštěvy v západních Čechách

V neděli 4. 6. neměly bohoslužby v našem sboru úplně obvyklý průběh. Při bohoslužbách nezněly, tak jak je to obvyklé, pouze varhany nebo příležitostný klavírní doprovod, ale doprovázel je hned celý orchestr – soubor žesťových nástrojů, na které hráli naši souvěrci z Německa. A tak se stalo, že při bohoslužbách zněla v našem sboru trochu i němčina.

Dovolte, abych se s vámi podělil i o svůj osobní zážitek.

Františkovy Lázně – historie

Asi každý ví, co to jsou Františkovy Lázně a kde jsou. Ve městě, které leží cca 5 km od Chebu, jsou známé lázně, jedny z nejvýznamnějších v Západ-

Někdo si při Noci kostelů přišel poslechnout pěknou hudbu, jiný chtěl pouze razítko do „kostelové“ průkazky, někteří se zajímali o historii a současnost našeho sboru. Celkem přišlo 300 lidí.

Následující středu jsem byl pozván na arcibiskupství, kde se konala „afterparty“ Noci kostelů, kam přišel i kardinál Dominik Duka všem poděkovat za spolupráci.

Jakub Rais

českém kraji. Vedle Karlových Varů a Mariánských Lázní ty nejznámější.

I když léčivé účinky tamějších pramenů byly známy již v 15. století, město Františkovy Lázně bylo založeno mnohem později, až v roce 1793 císařem Františkem I., a to jako první slatinné lázně na světě. Vodu z pramenů používali nejen místní obyvatelé, ale byla tehdy prodávána i po celém Německu. V roce 1700 prodej františkolázeňské vody v Německu převýšil objem vody pocházející ze všech ostatních německých lázní.

Dnešní Františkovy Lázně, nejkrásnější a nejromantičtější lázně u nás, vznikly na území pramenů, o nichž jsou první písemné zprávy již z roku 1406. Šlechta i prostí lidé

Ze synodu

Letošní čtvrté a již poslední zasedání 34. synodu se konalo na přelomu května a června v Litomyšli v nádherných prostorách Evropského školicího centra YMCA, bývalé jízdního přímo naproti zámku. V prostorách samotných, ale i v celém městě je vidět krásný soulad historických budov s moderní architekturou, nápaditý, pěkný a funkční. Prostory k jednání potěšily oko, ale byly zároveň velmi komfortní, tolik místa na papíry a další věci jsem na synodu ještě nezažila.

Jednání začalo už ve čtvrtek odpoledne, večer se pak konaly v opraveném katolickém kostele zahajovací bohoslužby. Při nich byli mimo jiné církvi představováni nově ordinovaní, faráři i laici. Letos jich bylo méně než jindy, bohužel, ale náš sbor mezi nimi měl dokonce dva zástupce, Olgu Navrátilovou a Matěje Chába.

A jaké jsou výstupy z jednání? Vybrala jsem některé z nich, kompletní seznam usnesení přijde do sborů sborovou zásilkou. Pokud se s nimi pak někdo ze čtenářů Hroznu bude chtít seznámit, stačí se připomenout.

Prohlášení

Synod vydal prohlášení, které se týkalo událostí kolem hry v Brně a ná-

slednému zásahu „Slušných lidí“.

„Česko-bratrská církev evangelická je spjata se společností, ve které žije. Proto nesmíme připustit, aby někdo o své vlastní vůli například určoval, co smí herci hrát, nebo na co se smí diváci dívat, jak se stalo při divadelním představení Naše násilí a vaše násilí v Brně 26. 5. 2018. Nejde nám o interpretaci divadelní hry. Odmítáme však, aby skupiny spojené s fašismem či neonacismem používaly křesťanské hodnoty jako zástěrku pro své jednání. V následování Krista se potkávají lidé všech ras a národů, sociálního a ekonomického postavení. Proto odmítáme, aby lidé, kteří šíří nenávist a brání svobodě, mluvili jménem křesťanů.“

Při nedělním setkání v jednom ze sborů Chrudimského seniorátu se při rozhovoru po bohoslužbách účastníci ptali, proč synod považoval za nutné se zabývat právě touto událostí, když je řada jiných událostí a výroků, které by zasluhovaly reakci. Mnozí také vnímali zmíněné představení jako kontroverzní a urážející.

Návrh na prohlášení řádně podal jeden ze synodálů, a pokud je takto návrh podán, synod je povinen se jím zabývat. To také synodálové udělali, návrh podrobili kritice a nakonec schválili jeho přepracovanou verzi. Nešlo o vyjádření souhlasu či

nesouhlasu s představením, ale o vymezení se proti nebezpečné tendenci, kdy jsou „křesťanské“ hodnoty citovány lidmi a skupinami, které nejenom že nemají s křesťanstvím nic společného, ale jejich program a postoje jsou spíše protikřesťanské, hlásající nenávisť, jako tomu bylo v tomto případě.

Strategický plán

Další důležitou věcí bylo schválení první části Strategického plánu ČCE do roku 2030. A proč strategický plán? Přiznám se, že mi tato terminologie je osobně trochu cizí a přistupuji k ní s lehkým despektem, nakonec mi ale schválené body přišly jako určité směrovky, které mohou být na další cestě smysluplné. Cítuji z materiálu připraveného strategickou komisí: „*Církev má mít výhled, o co jí jde a jak toho dosáhnout. Má mít delší výhled, proto období do roku 2030. Máme zhodnotit naše zdroje, zvážít, na co je použít, čeho chceme dosáhnout. Církev je velmi rozmanitá, proto je obtížné navrhovat plán, který bude přijatelný pro všechny. Cílem je, aby všechny sbory žily plný život víry.*“

A jaké jsou tedy ony strategické cíle?

I. Dlouhodobým strategickým úkolem církve je stanovit, jaké kvalifikační předpoklady mají naplňovat její kaza-

telé, kde a jak mají tyto kompetence získávat a posilovat.

II. Dlouhodobým strategickým cílem církve je, aby měla dostatek kvalitních a ochotných kazatelů připravených k práci a službě ve sborech všech stupňů i pro jiná pověření duchovenskou službou mimo církev

III. Dlouhodobým strategickým cílem církve je, aby faráři a jáhni pracovali a sloužili v církvi svobodně, radostně, obětavě a věrně a aby jejich práce mohla být v souladu s jejich rodinným životem.

IV. Dlouhodobým strategickým cílem církve je, aby vysláním a prací svých kazatelů podporovala život a službu těch společenství, ve kterých je o sdílený křesťanský život a společnou službu vážný zájem. Míru této podpory bude církev průběžně přizpůsobovat velikosti a živosti sborů.

V. Dlouhodobým strategickým cílem církve je, aby kazatelské platy byly přiměřeně vysoké a přehledné a aby obsahovaly významnou motivační složku.

VI. Dlouhodobým strategickým cílem církve je, aby rozvinula svou práci a službu i na nejdůležitějších místech České republiky, kde ji dosud nekoná, nebo na důležitých místech, kde ji příslušný farní sbor kvůli své

Noc kostelů 2018

25. května se již po desáté otevřely kostely po celé České republice, včetně toho našeho.

Zajímavým lákadlem programu byl soubor Consonare, jejichž nástroje se rozezněly od kostela kaž-

dou hodinu po celé Korunní třídě. V souvislosti s Nocí kostelů byl Obchůdek jednoho světa otevřen o dvě hodiny déle a já jsem byl požádán, abych tam byl jako prodavač. Lidé si v obchůdku nejčastěji kupovali čoko-

A proč se knížka jmenuje Exotem na této zemi? Odpověď nacházíme v 1. listu Korintským 3, 18–19: „Ať nikdo sám sebe neklame. Domnívá-li se někdo z vás, že je v tomto světě moudrý, ať se stane bláznem, aby se stal opravdu moudrým. Moudrost tohoto věku je bláznovstvím před Bohem...“ Apoštol Pavel zde říká, že křesťan je v tomto světě tak trochu exotem... „Ježíš nedává principy, jak má fungovat náš svět, ale možná říká něco o tom, jak funguje ten jeho svět... Křesťané žijí v tomto světě, ale zároveň jsou občany nebes, jsou tudíž tak trochu exoti.“ Dále Heryán popisuje několik příkladů, co to znamená být exotem. Cituji alespoň jeden:

Slyšeli jsme: „*Jestli zdravíte své bratry, co tím děláte zvláštního?*“ *Je mi pětapadesát. Jde student, kterého učím, a on mne nepozdraví, dělá, že mne nevidí.* „*Čau, Honzo, super, že tě vidím!*“ *volám na něj. Možná by někdo řekl: „Proč ho zdravíš, vždyť on by měl pozdravit tebe!“ Je to sice pravda, no a co?*

V loňském roce vyšla zatím poslední kniha Stopařem na této zemi (O Boží velkorysosti mezi námi). K podtitulu knihy autor vyznává přesvědčení, že (Boží) „velkorysost je jedním z důležitých úhlů pohledu na samu podstatu Boha.“ Kniha je tak trochu volným pokračováním „Exota“, je tudíž trochu podobná, ale přesto jiná. Heryán se v některých kapitolách nebojí vstupovat na tenký led politické situace v naší zemi i ve světě. Kdo je „stopařem na této zemi“? Autor se tak vyjadřuje o Ježíši. Je to chudý stopař, který nemá na auto, a proto musí prosit o svezení. Učedníci na cestě do Emauz vzali neznámého cizince s sebou. Měli bychom být velkorysí a také vzít Ježíše na kousek cesty, můžeme tak zakusit, že naše srdce znovu zahoří. Heryán sám bere stopaře, jindy se stopařem naopak stává.

Všechny tři knihy jsou velmi povzbudivé a inspirující. Kéž by bylo více Heryánů!

Jarmila Raisová

slabosti nedokáže již déle vykonávat.

VII. Dlouhodobým strategickým cílem církve je, aby její sbory přešly na samofinancování informovaně, hrdě a solidárně.

Jednotlivé body pak byly ještě rozpracovány a vznikly k nim návrhy usnesení, například:

Synod se usnáší, že v rámci restrukturalizace ČCE a na cestě k úplnému samofinancování se výše kazatelských úvazků ve farních sborech bude stanovovat podle následujících zásad a pověřuje synodní radu, aby pro 1. zasedání 35. synodu připravila návrh provedení tohoto usnesení:

1. Výše kazatelského úvazku ve farním sboru je dána životem a zájmem tohoto sboru.

2. Standardní náplň plného kazatelského úvazku stanovuje a průběžně aktualizuje synodní rada.

3. Výši konkrétního kazatelského úvazku stanoví při každé volbě kazatele seniorátní výbor, a to s přihlédnutím k údajům o životě sboru z výročního evidenčního dotazníku (viz výše bod 1) a celocírkevních standardů (viz výše bod 2).

4. Pokud život daného sboru nekoresponduje s dosavadní výší úvazku kazatelského místa, bude výše úvazku před volbou přiměřeně upravena

5. Případné zvýšení úvazku kazatele bude v průběhu doby povolání ve sboru možné jen se souhlasem seniorátního výboru.

6. Před volbou nového kazatele bude moci sbor požádat o dočasné zvýšení kazatelského úvazku, jehož je nositelem.

Synod bere na vědomí následující koncept směrnice synodní rady k § 21 odst. 1–2 Církevního zřízení a k čl. 6 odst. 1, písm. b) a čl. 7 odst. 1, písm. a) Řádu o správě církve o možném sloučení či zrušení sboru, pokud neplní své základní funkce:

Za základní funkce sboru považujeme:

a) schopnost shromáždit k pravidelným nedělním bohoslužbám v sídle sboru v průměru více než 10 osob

b) schopnost získat během kalendářního roku pro svůj vlastní život a službu nejméně 50.000 Kč (v součtu vybraných sbírek pro potřeby sboru, vybraných tuzemských darů a vybraného saláru)

c) schopnost staršovstva pravidelně se scházet v usnášeníschopném počtu

d) schopnost vytvořit dostatečnou poptávku po práci kazatele a schopnost aktivně hledat nového kazatele tak, aby administrace sboru netrvala více než

10 let

e) schopnost pravidelně konat přiměřenou misijní, diakonickou či pastorační aktivitu pro okolí sboru

f) schopnost zvládnout samostatně příslušnou správní agendu (vč. správy nemovitostí)

V případě, že některý farní sbor neplní některou z těchto základních funkcí, příslušný seniorátní výbor zahájí konzultace s jeho staršovstvem. Výstupem těchto konzultací bude buďto společný plán sboru a seniorátního výboru mající za cíl jejich opětovné naplňování nebo návrh seniorátního výboru příslušnému konventu na sloučení či zrušení daného farního sboru.

Odvody

Byl také schválen nový způsob stanovování odvodů do Personálního fondu. V Personálním fondu shromažďuje církev mj. náklady na mzdy farářů, jáhnů, pastoračních pracovníků, vikářů a jáhenských praktikantů). Nový způsob odvodů by měl v jedné své složce nově zohlednit i hospodářskou sílu sborů a zavést tak systémovou solidaritu mezi sbory.

Odvodů se týkalo i další rozhodnutí, tentokrát šlo o celocírkevní repartice (jde o finance na provoz povšechného sboru, což zdaleka není jen

provoz ústřední církevní kanceláře, repartice slouží v rámci příslušného rozpočtu na úhradu nákladů synodu, synodní rady, ústřední církevní kanceláře, kanceláře Jeronýmovy jednoty, poradních odborů a komisí synodní rady, na údržbu majetku povšechného sboru, na poskytování pomoci církevním sborům a na sociální výpomoc pracovníkům církve.) Celocírkevní repartice na to vše nestačí, dochází k narůstání schodku, proto bylo navrženo až dvojnásobné zvýšení těchto odvodů. Proti tomu se mnozí synodálové pochopitelně ozvali, nakonec bylo odhlasováno menší navýšení s tím, že synodní rada zároveň na příští zasedání připraví analýzu činností, které povšechný sbor dělá, a synod by měl potom zhodnotit, zda církev všechny činnosti dělat má a může, nebo je třeba některé z nich omezit či zcela vynechat.

A nakonec ještě výběr z usnesení týkajících se kazatelů naší církve:

Synod ukládá sborům, aby dbaly na časté přímělné modlitby za kazatele nové i stávající.

Synod ukládá staršovstvům, aby věnovala zvýšenou péči svým kazatelům, dbala na vzájemně otevřené vztahy, dopřávala jim čas na zasloužený odpočinek a na rodinný život, podporovala je v jejich dalším vzdělávání a využívání supervize

Synod ukládá synodní radě, aby ve spolupráci se svými po-

radními odbory dbala na přímělných kurzech, setkáních, sjezdech, i lidem středního věku ke studiu teologie, zejména při celocír-

Jana Šarounová

Ladislav Heryán – vykladač, exot a stopař

Salesiánský kněz Láďa Heryán na mě zapůsobil nezapomenutelným dojmem při přednáškách o Novém zákoně na Evangelické teologické fakultě. Svou první přednášku začal tím, že nám pustil písničku od irské rockové skupiny U2. Upozornil nás na duchovní rozměr té písně i na to, a jak ladí s Ježíšovým evangeliem. To mě velmi překvapilo a nadchlo.

Na první pohled by člověk vůbec neřekl, že je to kněz nebo učitel, ale když začal zasvěceně a přesto srozumitelně mluvit o tom, jak vznikl Nový zákon, zaujalo to každého. Je to člověk, který má dar oslovovat mnohé (nejen) mladé lidi. Přezdívá se mu pastýř undergroundu. Na rockových festivalech mívá bohoslužby. Mnohým známým osobnostem českého „and-rose“ posloužil při posledním rozloučení.

Láďa Heryán je pastýř v pravém slova smyslu, pro každého má pochopení a povzbuzení, má velké srdce. Šíří okolo sebe touhu stát se lepším člověkem. Toto jsou důvody, proč si tohoto člověka velmi vážím a nechci si nechat ujít knížky, které byly o něm

(s ním) vydány.

První kniha vyšla v nakladatelství Vyšehrad v roce 2015, jmenuje se Země bez obzoru. Jsou to rozhlasové rozhovory o biblických textech, vedené s Petrem Vaďurou. Kromě zajímavých výkladů textů ze Starého i Nového zákona se poslední kapitoly knihy zabývají smyslem křesťanských svátků a také seznámením s kapelou U2 a jejím duchovním přesahem.

Nakladatelství Portál vydalo v roce 2016 útlu publikaci Exotem na této zemi, s podtitulem O Božím milosrdenství mezi námi. Je to knížka o lidech, s nimiž se Ladislav Heryán potkal na různých místech a v různých situacích. Líčí své setkání s lidmi bez domova, s lidmi nemocnými či umírajícími, s homosexuály, s podvodníky i s „normálními“ křesťany. Tato setkání jsou propojena s biblickým poselstvím nebo podobstvím, tak jak to autor vnímá. Na obálce knihy čteme: „Heryán ukazuje, jak je svět naplněn Božím milosrdenstvím, které nás v každé chvíli vybízí k tomu, abychom změnili své uvažování a nechali se jím prostoupit.“